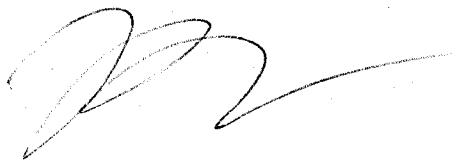

Á MESA DO CONGRESO

Ao amparo do establecido no Regulamento da Cámara, o Grupo Parlamentario Plurinacional Sumar, presenta as seguintes preguntas relativas ao **proceso de adxudicación das vivendas da nova empresa pública Casa47**, e dirixidas ao Goberno e para as cales solicita resposta escrita.

Madrid, Palacio do Congreso, ao 15 de xaneiro de 2026

Verónica Martínez Barbero
Portavoz do GP Plurinacional SUMAR

Manuel Lago Peñas
Deputado do GP Plurinacional SUMAR

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A recente creación da empresa pública de vivenda Casa 47 foi presentada polo Goberno como unha viraxe estrutural na política estatal de vivenda, orientada a garantir alugueiros verdadeiramente asequibles e a reforzar a protección das persoas inquilinas fronte aos abusos dun mercado crecentemente tensionado. Trátase, sobre o papel, dunha iniciativa que podería supoñer un avance relevante na garantía do dereito á vivenda. Con todo, o deseño e a execución inicial desta política por parte do Ministerio de Vivenda están a abrir interrogantes moi serios sobre a coherencia do proxecto, os criterios empregados e a súa auténtica orientación social.

Un dos aspectos máis preocupantes deste proceso é a decisión de externalizar a xestión do alugueiro das vivendas públicas de Casa 47 a entidades privadas, sen que se coñeza con claridade que criterios sociais, éticos e de protección das persoas inquilinas se están a empregar para delimitar quen pode ou non pode optar a estes contratos. Esta indefinición non é un detalle menor: é unha decisión política que condiciona de maneira decisiva quen poderá situarse no último chanzo da relación entre o Estado e as persoas beneficiarias da vivenda pública.

Neste contexto resulta especialmente alarmante que, entre as empresas que concorreron aos procedementos de licitación, figure Alquiler Seguro, unha entidade investigada e sancionada polo Ministerio de Dereitos Sociais, Consumo e Axenda 2030 por prácticas abusivas contra as persoas inquilinas, incluíndo cobros indebidos, imposición de servizos non solicitados e cláusulas contractuais potencialmente ilegais. A mera presenza desta empresa no proceso xa revela unha falla de esixencia nos filtros iniciais e obriga a interrogarse sobre os criterios que están a rexer a selección de posibles xestores da vivenda pública. O problema, por tanto, non é unha decisión consumada, senón un marco que permite, desde a súa formulación, que unha entidade con este historial poida aspirar á xestión dun parque residencial de titularidade pública.

Esta circunstancia abre unha reflexión inevitable sobre o modelo que está a construír o Ministerio de Vivenda. Que tipo de filtros se están a aplicar para protexer o interese público? Que mensaxe se envía cando non se exclúe de partida a empresas cuxa actividade foi cualificada pola propia Administración como contraria aos dereitos das persoas consumidoras e inquilinas? Que coherencia existe cando un ministerio do Goberno sanciona unha empresa por prácticas abusivas e outro non establece

mecanismos claros para impedir que esa mesma empresa poida acabar representando ao Estado na xestión de alugueiro social?

Cómpre subliñar que as vivendas de Casa 47 están destinadas a persoas e familias que buscan precisamente refuxio fronte ás dinámicas abusivas do mercado privado. Permitir que unha empresa con antecedentes acreditados de prácticas lesivas para os inquilinos poida, en función de criterios que non se coñecen publicamente, resultar finalmente adxudicataria, supón asumir un risco político e social dificilmente xustificable. Significaría que a cara visible do Goberno ante persoas en situación de vulnerabilidade podería ser unha entidade que simboliza, para moitas delas, os abusos que a vivenda pública debería erradicar.

Esta orientación resulta aínda máis cuestionable se se ten en conta que existen numerosas alternativas solventes e socialmente responsables. O Estado conta cun amplo tecido de entidades sociais, cooperativas, fundacións e organizacións sen ánimo de lucro con experiencia acreditada na xestión de vivenda social, no acompañamento a persoas en situación de sinhogarismo, na mediación habitacional e na defensa efectiva do dereito á vivenda. Que estas entidades non sexan priorizadas fronte a intermediarios privados con antecedentes sancionadores revela unha concepción da política de vivenda máis próxima á lóxica do mercado que ao interese xeral.

Lonxe de blindar o carácter público e social de Casa 47, o Ministerio de Vivenda está a sentar as bases para que unha iniciativa potencialmente transformadora poida acabar contaminada polas mesmas prácticas e actores que alimentaron a emerxencia habitacional. A vivenda pública non pode converterse nun novo espazo de negocio para empresas privadas, nin pode quedar sometida a criterios que trivializan a protección dos dereitos das persoas inquilinas.

En definitiva, o problema non é unha adxudicación concreta, senón o marco político que a fai posible. O Ministerio de Vivenda ten a responsabilidade de definir criterios claros, esixentes e coherentes cos obxectivos que di perseguir. Permitir que empresas cun historial de abusos poidan aspirar a xestionar vivenda pública é unha mostra preocupante de falta de ambición, de rigor e de compromiso coa defensa efectiva do dereito á vivenda. Un erro de fondo que, de non corrixirse, pode deslexitimar unha política que debería ser exemplar e profundamente transformadora.

PREGUNTAS

1. Que criterios concretos utiliza o Ministerio de Vivenda para determinar a idoneidade das empresas candidatas á xestión das vivendas públicas de Casa 47 e como garante que se protexan os dereitos das persoas inquilinas?
2. Como asegura o Ministerio que a política de contratación de Casa 47 é coherente coa protección efectiva dos dereitos das persoas inquilinas, especialmente cando se permiten candidaturas de empresas con sancións previas?
3. Que medidas adoptará o Ministerio para informar de forma clara e pública os criterios de selección e garantir que os cidadáns coñezan que as empresas candidatas cumpren requisitos de protección de dereitos e responsabilidade social?
4. Por que non se priorizan entidades sen ánimo de lucro, cooperativas ou fundacións con experiencia acreditada en xestión de vivenda social fronte a intermediarios privados?
5. Que mecanismos de supervisión e fiscalización establecerá o Ministerio para controlar a actuación das empresas adxudicatarias e que medidas tomaría se se constatase que actúan de forma indebida ou prexudicial para as persoas inquilinas?